

LASTEN LAHJOMISEN TURMELEVAT SEU- RAUKSET

Kunnon äiti ei missään tapauksessa lahjo lapsiaan täyttämään jokapäiväisiä velvollisuuksia. Mutta hän ei ole rakastava äiti, ellei hän joskus palkitse hyvin suoritettuja tehtäviä hymyllä ja ylistyksellä. Palkinto ei kuitenkaan koskaan saa olla velvollisuuden täyttämisen ehtona.

Lapset, jotka oppivat täyttämään inhimilliset velvollisuutensa ainoastaan suuren ja oikeudettoman palkinnon houkuttelemisella, ovat huonoa ainetta taistelevan köyhälistön armeijaan, jossa velvollisuuksista ei palkita koskaan ja jonka moraalikaaavan mukaan kaikki lahjominen on ala-arvoista — porvarillista.

Kunnon äiti opettaa pienokaisensa kunnioittamaan perheen toisten jäsenten oikeuksia. Lapsi ei ole koskaan liian nuori, oppiakseen hyviä ja kauniita tapoja. "Itsepäinen", "pilattu" lapsi, jonka pitää lahjoa levolle, ylösnousemaan, syömään, koulun ja läksynsä valmistamiseen, on hyvä kätyrin alku viholliselle, mutta kerrassaan kunnoton siihen armeijaan, jossa ei kiitetä ketään velvollisuutensa täyttämistä ja tunnustus ainoastaan vapaaehtoiselle yhteisen asian palvelukselle.

Meidän köyhälistö-äitien tulisi aina pitää mielessä se seikka, että me muinaisten Spartan äitien tavoin kasvatamme sotureita taistelutantereelle, jossa tarvitaan urhoja ja jotka ovat oppineet voittamaan itsensä, omat heikkoutensa ja nyrkumatta täyttämään velvollisuutensa, vaikkapa sitten oman mukavuutensa kustannuksella.

Meidän on opettava lapsemme kunnioittamaan oikeutta oikeuden tähden ja halveksimaan juutaksen kuparirahoja ja kaikkea sellaista, jonka seurauksena on voitonhimon kasvattaminen.

Me nuorten taimien taivuttajat, opettakaamme heidät nauttimaan eteläisen taivaan elämäntavasta keskipäivän auringosta, mutta samalla myöskin kasvattakaamme heille luja velvollisuuden selkäranka, joka kestää ankarammatkin pohjoistuulet myrskyineen. Opettakaamme heille, että ne ovat ne vastenmieliset tehtävät, jotka kehittävät henkistä sitkeyttä ja ruumiillisia voimia, joita ilman meidän asiamme ei voi ikinä voittaa.

Me tarvitsemme nuorukaisia, jotka häpeäisivät olla kenenkään lahjottavissa, ja me tarvitsemme tyttöjä, jotka voivat nyrkumatta täyttää tehtävänsä.

Kunnon äiti ei koskaan lahjo. Lahjoja äiti tietämättään riistää pojiltaan miehuuden ja kaivaa tyttäriensä hautaa. Lahjoja äiti antaa ontuvat käsitykset tehtävästään kasvattajana. Äitiys merkitsee hänelle vain lastensa hengissäpitämistä. Hänen lapsensa voisivat yhtä hyvin olla lampaitten kanssa karsinassa, sillä hän ei anna heille muuta kun ravinnon ja suojan. Se on helppo tehtävä, sen tekee alimmat eläimetkin.

Mutta kasvattaa tottelevaisia lapsia, kysyy järkeä, tarmoa ja tarkkaa oikeuden tuntua.

Olin vielä verrattain nuori äiti, kun jouduin asumaan kuusi kuukautta perheessä jossa oli kuusi lasta. Vanhin lapsista oli 16 v. ja nuorin 6-vuoden. Heidän ainoa tuki ja turva oli äitinsä — mutta hän oli äiti. En ollut ennen nähnyt niin mallikelpoista kotia. Siellä oli kaikilla

KODIN OSASTO

tehtävillä tekijänsä ja aikansa. Ikinä en kuullut tuon äidin lahjojan, ja aiharvoin kuulin hänen edes muistuttavan lapsia askeittensa suorittamisesta. En liioin koko kuuden kuukauden aikana kuullut ainoatakaan riittävä äidin ja lasten välillä. Äiti oli hellä, rakastava äiti, ja jokainen hänen lapsistaan kunnioitti ja rakasti häntä. Ihmettelin hänen koti-elämänsä. Vaan hän vakuutti sen olevan luonnollisen seurauksen säännöllisyydestä. Kello kahdeksan illalla, menivät kaikki lapset levolle ja kello seitsemän aamulla he kaikki nousivat. Jokainen lapsi sai määrätyn leponsa. Jos mikä työ oli suoritettava, niin sillä oli oma suorittaja. Lapset olivat iloisia.

Tämä koti oli suurkaupungissa — ja äiti oli sen ainoa elättäjä. Vaan tuo äiti opetti esimerkillä enemmän kun naapurien enimmäkseen saarnoilla.

Minun ei ole tarvinnut turvautua lahjomiseen, eikä liioin kunnioittamiseen. Olen varma, että jos äidit eläisivät enemmän lastensa tähden kun vain itsensä tähden, niin he järjestäisivät kotielämän selkeäksi ettei siinä olisi tilaa lahjomiselle tai hermostumiselle. Säännöllisyys poistaa kaikki kotiriidat.

Eva - R.

SUOJELKAA LASTEN SILMIÄ!

Äidin velvollisuuksiin kuuluu ennen kaikkea mahdollisimman hyvä huolenpito lastensa terveydestä. Monet pikkukiekkarit voivat tässä merkittävästi parantaa lastensa terveyttä, jos he jättävät ajoissa huomiota. Niinpä ei saisi unhottaa että lasten silmätkin vaativat jotain tarkkaavaisuutta, niitä voidaan niin monella tavoin rasittaa tai häiritä. Puhumattakaan tavallisimmista epäkohdista, esim. jos lasten silmät hämärän tultua tai makavassa asennossa lukea, katsella kuvia j. n. e., olisi myöskin kiinnitettävä huolenpitoa heidän ympäristönsä ja ennen kaikkea väriin, joita heidän silmänsä joutuvat usein kohtaamaan. Esim. seinäpaperien väriin tulisi olla sellainen, että silmät saavat siinä lepoa eikä suinkaan kiihdyttävä. Sopivimmat värit tällöin olisivat sininen ja vihreä, ei loistavina, vaan hillittyinä. Myös saattaisi suosittelä ruskeata ja harmaata, siis yleensä sellaisia värejä jotka imevät itseensä valoa.

Vastasyntyneitten suhteen tulee olla erikoisen varovainen. Suuri prosentti sokeista on niitä, jotka saavat kärsiä koko ikänsä yksinomaan ensi elonpäivien ympäristön, äidin, kättilön, tai jonkun apuvaimon, huolimattomuuden seurauksia.

TURMELTUNEET LAPSET.

Eräs äiti valitti siitä, että hänen poikansa juopotteli, ja hän ihmetteli minkätähden jumala oli häntä rangaissut turmeltuneella lapsella, johon hän oli aina pyrkinyt istuttamaan hyviä periaatteita, ja jolle oli esimerkiksi ollut sekä isänsä että äitinsä mallikelpoinen elämä. Hän ei voinut periiä juoppoutta, sillä kotona ei koskaan ollut viinaa, eikä sitä käytetty minkälaisiin tarpeisiin. Ei ollut väkijoumia käytetty leivoksissa eikä lääkkeissä sairauden sattuessa.

Oli oltu kovin varovaisia siinä, ettei lapsi millään tavalla tottuisi siihen.

Muti, tosiaan oli, että tämä poika oli turmeltu lapsuudesta saakka; että äidin oma typerä hellyys ja rakkaus lasta kohtaan oli valmistanut tien pojan rappeutumiselle jo nuorukaisen iässä. Toihan isä pojalle makeisia joka lauanta ja poika määsi joka sunnuntai. Jo pikkukiekkana päätti hän sunnuntainaan kummeensa ja heräsi aamulla kieli tahmassa nauttimaan Castor-öljyä, joka oli hänelle säännöllinen välttämättömyys. Kun poika kävi koulua, tavalliseen eväskorin sisältöön kuului suklaatmakeiset. Oli kyllä vahvempaa ravintoa, mutta poika ei siitä välittänyt. Aamuisilla täytyi olla puuron päällä vahvasta sokerista ja sitenkin hän pian aina pani puuron syrjään ja sen sijaan söi suuremman määrän ohukaisia ja siirappia. Ja kahvia hänen täytyi saada myös, enkä kyllä laimeaa ja maidolla sekoitettua, mutta vihdoin piti sen olla "yhtä mustaa kuin isän ja äidin kahvi."

Jokaisena lämpimänä kesäpäivänä meni hän kaupungille ostamaan soodavettä juotavaksi viidellä tai kymmenellä sentillä. Hänellä oli aina nikkeleitä ja kymmensenttisiä kulutettavana eikä hän osannut niitä muuten kuluttaa kuin juomiin tai makeisiin itselleen.

Poika oli laiha, keskenkasvuinen, ärtyisä, harmaahoinen, hengitys puhanhajuinen ja hermot kiusottuneet. Eikä ihme. Hänen kehityksessä kekeytynyt vartalonsa sisälsi aina happea aineita yhtä myrkyllisiä kuin likakaivon sisusta. Ulkonaisesti oli hän aina mitä siistimmässä ja tahrattomimmassa asussa, aina hyvin puettuna ja puhtaana.

Yhtäkaikki oli se äidille hämmästyttävä kolaus (isä oli kuollut) että pojasta tuli hurjastelija, eikä hän eivätkä naapurinsa voineet käsittää mitenkään niin rakastettu lapsi, jonka edestä oli niin paljon rukoiltu ja uhrettu, niin puhtaasti ja kunnon varttuneista, joka oli aina mitä huolellisimmin suojeltu pahoilta viettelyksiltä, voi joutua sellaiselle tielle. Mutta olihan lapsen varhainen elämä annettu kokonaan viettelyksille alttiiksi, eikä häntä koskaan oltu johdettu halusta kieltäytymään. Hänelle oli annettu viettelyksien käsiin, kunnes hän oli niin heikontunut ruumiillisesti ja moraalisesti, että kun hän tuli siihen ikään, että halusi paperoseja, viinaa ja naisia, ei siihen ollut minkälaisia pidätyksiä.

Surullisinta amerikkalaisten lasten turmeltuneisuudessa on se, että äidin rakkaus usein on siihen vikapää. Elizabeth Harrison antaa yhdessä teoksessaan pitemmän selityksen siitä kuinka eräs äiti tarjosi makeisia sylilapselle, ja kuinka lapsi ei tahonut ottaa tuota tarpeetonta ravintoa, mutta äiti vihdoin sai lapsen houkutelluksi syömään sitä. Tämän kirjottaja on nähnyt kuinka eräs äiti syötti suklaatmakeisia kahdeksan kuukauden vanhalle pojalle ja ihmetteli jäteläpäin miksi lapsi juonitteli.

"Missä on Gertie?" kysyi eräs äiti toiselta joulun aikaan. "Oh, hän on kotona sadan neljän asteen kuumessa. Mutta ei se mitään — vaan joulua", vastasi äiti.

"Pikkulapset eivät kuole sentähden, että ihmiset ovat kuolevaisia, vaan sentähden, että ne ovat ihmisiä, ja me tapamme ne. Lapset juovat myrkyä, syövät myrkyä ja hengittävät myrkyä ja ajanlooon kuolevat", sanoi Salesby. Tohtori Harry Campell Lontoossa, kirjottaa: "Ei ole liian paljon sanottu, että si-

vistyneissä maissa suurin määrä nuorista miehistä elää alttiina huonon ympäristön vaaroille. Julmuus jota harjotetaan lapsia kohtaan vuosi vuoden perään on sivistyksemme tahrapiikku — todellakin se on niin vakava asia, että melkein johtaa kysymään: onko sellaisella sivistyksellä oikeutta olemassaolonsa? Sivistyneissä maissa kymmeniä tuhansia lapsia kidutetaan hitaasti kuoliaaksi, samalla kun suurempi määrä jää väkivaltaiseksi elämän iäkseen. Kuolemat johtuvat hyvin suuressa määrässä sopimattomasta ravinnosta."

Amerikassa kulutetaan noin kaksi sataa miljoonaa dollaria vuodessa makeisia, ja toinen kaksisataa miljoonaa dollaria purukumia, ja suurin osa tästä rahauudella sanoo, että lasten terveyden turmelemiseksi.

Sokeri, sellaisena kuin se nykyään tunnetaan, on verrattain myöhään otettu ihmisperheen käytettäväksi. Alkuperäinen ihminen nautti sokerin maidosta, hedelmistä, kasviksista ja söi villihunajaa ja pureksi sokeriruokkoja ja voi varmuudella sanoa, että kahdella viimeksi mainitulla tavalla hän sai sitä hyvin harvoin. Yhtä kaikki voidaan hyvällä syyllä otaksua, että hän sai sokeria tarpeekseen.

Hyvin tasoitettu, tieteellisesti suunniteltu ravinto nykyajan lapselle ei ole vailla sokeria, mutta sitä ei ole koskaan liikaa eikä valmiin sokerin muodossa.

Jos todella tahdotaan juurinsa pois hävittää kaikki turmelus, veneeriset taudit ja juoppous — sellainen turmelus, mihin teidän poikanne ja minun poikani voivat tulla viettelyksi — täytyy työ alkaa kehdosta lähtien ja se työ on äidin työ. Tietämätön äiti on ensimmäinen viettelijä lapsen turmeluksen tiellä. Äidin kädet ovat ensimmäisinä tarjoamassa lapselle sokeria, tuota ainetta joka on lapsen suurin viettely, jota viettelystä vastaan hänellä ei ole mitään vastustuskykyä.

Voitane tässä tuoda esiin väite, että on väärää päästä alkamista alkaa yksilöitä parantamaan, niin kauan kuin yhteiskunnalliset olosuhteet eivät edellytä kaikkien yhteistä parantamista. Mutta tulee muistaa, että niin kauan kuin ympäristön viettelykset ovat voimakkaimmat, silloin tarvitaan terveitä ihmisiä niitä vastustamaan. Heikoilla ruumiilla ja pilaantuneilla aisteilla varustettu lapsi voi pikemmin viettelyksiin taipua.

Ja tulee muistaa, että taloudellisten kysymysten yhteiskunnallinen ratkaisu, vaikkakin se voi antaa kasvatukselle kaikki edut ja mahdollisuudet, ei poista yksilöllistä turmelusta, vaan siihen tarvitaan avuksi tietopuolinen kasvatus. Ja vaikkapa se tietopuolinen kasvatus nytkin jo alkaa — sikäli kuin se on mahdollista nykyisissä oloissa — niin ei se ole hetkeäkään liian aikaseen alettu.

S. J.-M.

Merenvahto-makeista. — Kaksi kup. siirappia, puoli kup. sokeria, ¼ kup. vettä, 2 munanvalkuaisia, 1 kup. hakattuja saksan-pähkinöitä tai rusinoita, 1 teelusik. vaniljamaustetta, ¼ teelusik. "cream of tartar". Siirappi, sokeri ja vesi keitetään niin kauan, että siitä muodostuu melkein kova pallo. Munanvalkuaiset pittää olla vispilöity valmiiksi siksi kun keitto on kylmiksi sakeaa. Munanvahto tulee olla aivan kovaa. Keitto vispilöidään sekasin munavaahdon kera ja sitten siihen sekoitetaan maustenes-te ja pähkinät. Seosta vispilöidään niin kauan, että se alkaa kovettua ja sitten sitä asetetaan teelusikallinen paikkaansa viedellulle paperille, jossa se annetaan jäähtyä kovaksi. Makeiset voidaan kääriä vahapaperiin jos niitä säilytetään pitemmän aikaa.